

A man with a beard and dark hair, wearing a dark green jacket and a backpack, stands in a misty forest. A rifle is visible over his shoulder. In the background, a brown bear is walking through a rocky, forested area. The entire scene is bathed in a greenish light.

LOVCI

MIROSLAV TOMONDY

MIROSLAV TOMONDY

LOVCI

Napísal: © Miroslav Tomondy

Editorka: Denisa Viglašová

Korektorka: Mgr. Barbora Tomečková

Zalomenie textu a grafika: Zuzi Maat

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín

Kniha vyšla samonákladom autora v roku 2025

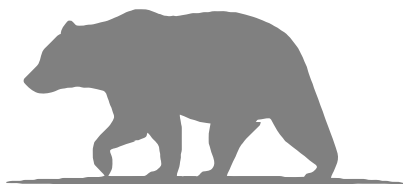
Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukována, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-570-7074-0

ISBN: 978-80-570-733 ePdf /2025

ISBN: 978-80-570-7336-9 ePub /2025

ISBN: 978-80-570-7337-6 mobi /2025

Medved' nie je len zviera. Je tieňom lesa, duchom starých čias, kedy sa človek ešte bál noci. Je predátorom, ktorý nepotrebuje ručať, aby si vydobyl rešpekt; stačí prasknutie konára v hustej húštine, závan pachu, pohľad do očí, v ktorých nie je hnev – len prastarý pokoj zmiešaný s hladom.

Nepohrdne sladkým lesným ovocím, koreňmi ani medom, no ak si to situácia vyžiada, uloví zver a ak ho k tomu privedie hlad, zúfalstvo alebo ľudská hlúposť – nepohrdne ani človekom.

Nie je vrah. Nie je beštia. Je zákonom lesa, ktorý nepozná milosť ani nenávisť. Kto ho rešpektuje, môže prejsť okolo bez ujmy. Kto ho podcení, môže v zlomku sekundy zmiznúť v tieni jeho tlápa.

Prebíjanie nábojov

• • •

Kapitola 1

Zrkadielko, zrkadielko, povedz mi, kto je najkrajší na tejto zemi?

Zrkadlo nikdy neklame. Môžem sa naň pozerat' spredu, zozadu – dokonca aj bok je pravdovravný – stále ukazuje ten istý obraz.

V hrúbke skla sa odráža moje polonahé telo Achilla a jeho päťmilimetrové torzo, ako verný pes napodobňuje moju mimiku, grimasy a... svalnaté pózy, a to všetko v mene cudzej identity. No nedarí sa mu. Všetko robí zmätočne, pospiatky a trucovito naopak, akoby nevedelo rozoznať svetové strany. Prečo zdvíha ľavú ruku, keď ja dvíham pravú? Mrknem pravým okom, ono zas ľavým. Celá táto maškaráda ma len zbytočne rozosmieva a pripomína mi bizarnosť toho, keď sa človek stáva vlastným pozorovateľom v krivom odraze reality.

A zrkadlo sa smeje so mnou, nezištne a schuti.

Ten kov sa to snáď nikdy nenaučí. A vôbec. Je to kov? Alebo len zručnými sklármi umne vytvarovaný spečený piesok, zlisovaný do tenkej vrstvy za lacný peniaz investora a obdarený schopnosťou reprodukovat' realitu? V mojom prípade – naopak. Taký sofistikovaný výrobok a toľko nedostatkov. Hanba vynálezcovi!

Nie! Nikdy nemôže byť taký ako ja. Som jedinečný, nenapodobiteľný, geneticky vydarený kúsok, ktorý nemá obdobu.

Volám sa Dominik Kaiser. Mám štyridsaťjeden rokov a so svojou, takmer dvojmetrovou, výškou neustále narážam do dverových zárubní.

Pohyb vpred mi neuľahčuje ani moja šírka. Vo výťahovej kabíne bývam väčšinou sám, pretože pre ostatných tam jednoducho nezostáva miesto... alebo skôr – a to je tá nepríjemná pravda – nikto so mnou nechce dobrovoľne stráviť ani sekundu v stiesnenom priestore. Prečo? Pretože svojou muskulatúrou pripomínam skôr rozprávkovú Godzillu než človeka, obriu siluetu, pripravenú premeniť mesto na prach a kosti na piesok.

Mám zvláštnu slabosť pre dokonalé línie. Nerozlišujem, či ide o autá, lietadlá, dizajnové skvosty alebo krásne modelky. Fascinujú ma architektonické stavby, ako sú mrakodrapy, mosty a tunely, ostré hrany športových motoriek, dokonale vybrúsené diamanty či ladné pohyby profesionálnych tanečníč. Je to akási svojská estetická posadnutosť, túžba po dokonalosti v každom detaile, po súlade tvarov, symetrii a funkčnosti.

Keď však prídu na rad krivky môjho vlastného tela, zbys-trím pozornosť. To už nie sú len chladné povrchy umelých výtvorov a konštrukcie bez duše, ale živé sochárske dielo, vytvarované rokmi driny a disciplíny. Vidím hrubé ruky bojovníka, vydutú hrud' vzpierača, tehličky na bruchu pripo-mínajúce vatikánsky betlehem a pevne stavaný zadok, ktorý by obstál aj v sochárskom ateliéri antických majstrov. To všetko zvýrazňujú meandrovité žily rozliezajúce sa po tele ako riečne ramená Amazonky.

Suma sumárum, pred takýmito monumentmi sily je roz-zumnejšie zutekať než sa im postaviť do cesty.

Achilles by na mňa žiarlil. Závidel by mi. Aj on by chcel stáť na piedestáli slávy, rovnako ako ja, bez bázne a hany, obdivujúc svoj vlastný mýtus a presviedčajúc svet, že to on je

bohom vyvolený, matkou Thetis na svet privedený a samotným Héfaistom do dokonalosti ukovaný, nie ja!

Povolaním som policajný inšpektor Mníchovskej kriminálnej polície a mojou úlohou je riešiť tie najzávažnejšie a najkomplikovanejšie prípady, také, do ktorých sa moji kolegovia radšej ani nepúšťajú... pretože na to jednoducho nemajú.

V práci mám vysoké renomé, k tomu patričnú hodnosť a funkciu, neotrasiteľnú povesť a jedinečný štýl vyšetrovania. Nevyriešené prípady sa v mojich spisoch jednoducho nevyškytujú. Každý má svojho vinníka, každého som vlastným dôvtipom a silou šlachovitých rúk spacificoval a, samozrejme, prostredníctvom súdneho systému nasmeroval tam, kam patrí: do nie práve ergonomicky tvarovaného sveta väzenských múrov.

Mojou obľúbenou sochárskou dielňou na dorysovanie kontúr tela je posilňovňa na Brockenstraße. Tam, medzi strojmi a činkami, boxerskými mečmi a rebrinami, som vždy vítaný, rešpektovaný a predovšetkým nikým nevyrušovaný. Členovia bezpečnostnej služby, majiteľ posilňovne aj jeho ochrankári sa mi radšej vyhýbajú a, úprimne, ani sa im nečudujem. Ja o nich viem takmer všetko: kde bývajú, čím sa živia, aké majú milenky a koľko daní odvádzajú do štátnej kasy. Oni o mne nevedia nič, iba to, že som policajný inšpektor a že je lepšie sa mi radšej nepliesť do cesty.

Moja kancelária sa nachádza na druhom poschodí Policajného prezídia na Augustinerstraße, druhé dvere za výťahom, hneď vpravo.

Pobyt v tomto pochmúrnom prostredí mi spríjemňuje žltá-červená andulka, už tretia v poradí. Dve predchádzajúce, akýmsi nedorozumením, opustili tento svet. Chúďatká,

sprevádzali ich hladomor a samota. Napriek svojej priestorovej drobnosti, no hlasitej angažovanosti, mi toto miniatúrne stvorenie premieňa chladnú kanceláriu na útulný kút, negatívne myšlienky na rozjarenú lúku a únavu na regeneráciu. Pár pierok a malý zobáček na takej malej ploche a predsa taký silný vplyv na moju osobu.

Dodnes som jej nedal žiadne meno. Teda dal, ale nereaguje naň. Napriek tomu sa medzi nami vytvoril vrúcny, takmer až telepatický, vzťah porovnateľný s ekvivalentom puta medzi psovodom a jeho verným psom. Len čo vstúpim do miestnosti, okamžite sa v nej spustí podmienený reflex, niečo medzi zúriivosťou a bojom. Vrhne sa na mreže s takou vervou, že by sa za to nemusel hanbiť ani zápasník MMA a rozpúta taký ohlušujúci koncert, že by pred ním sklonil hlavu aj samotný Pavarotti.

Pískanie? Pff, slabé slovo! Je to akustický uragán, sonický tresk, ktorý by dokázal rozbiť krištáľový luster a rozochvieť okenné tabule.

A predsa tu vládne nepísané pravidlo: ak ma počuješ, stále žijem!

Ešte chvíľu sa kochám zostavou tehličiek, prehadzujem ich z miesta na miesto, hľadám dokonalú kompozíciu pre uznania chtivý pohľad. Medzitým vysielam niekoľko intenzívnych impulzov do tricepsov, napínam ich až na prasknutie tak, aby ladili so zvyškom tela a vytvorili dokonalú symbiózu hodnú učebnice svalovej anatómie.

V duchu prijímam imaginárny potlesk od publika, porota v predných laviciach vstáva, sála jasá, atmosféra patrí iba mne a môjmu egu. Keď mi po tele prebehne niekoľko vln zimomriavok, súťaž sa automaticky končí. Pomaly ma premáha chlad, je načase zamieriť do teplej sprchy a nechať sa obariť parou.

Nie som žiaden otužilec ani ľadový tuleň, práve naopak. Dávam prednosť vriacej vode pred vlažnou, takej, ktorá dokáže uvariť bunky v tele a rozprúdiť krv až tak, že sa škvaria kosti.

Po výdatnej sprche sa obliekam a cez plecia si prehadzujem chlpatú deku, vhodnú skôr do mrazov než do teplého letného večera.

Pracovňu mám hneď vedľa obývačky a svojou rozlohou by mohla konkurovať mojej služobnej kancelárii na druhom poschodí.

Za dverami sa nachádza masívna kovová skriňa na zbraň – skôr trezor než skrinka, so zámkom, ktorý by potrápil aj najskúsenejšieho zlodca. V nej ležia na plechových policiach nadočkávi spoločníci – vždy čisti, vyleštění, v najlepšej forme, pripravení kedykoľvek sa prebrať zo spánku a skočiť mi do dlane, aby... aby zo seba vypustili paru.

Na vrchnej polici odpočíva moja srdcovka, maličkosť do každého počasia, Heckler & Koch, kaliber 9 mm Luger, ktorú nosím pri sebe ako piatu končatinu, druhé srdce či tretiu obličku. Zároveň supluje mozog, je náhradným myslením vždy vtedy, keď dôjdu slová a musia prísť na rad činy.

Vedľa nej leží starý, no stále spoľahlivý Smith & Wesson Model 19, revolver kalibru.357 Magnum, ktorého rukoväť si pamätá stovky pevných stisnutí a hlaveň nespočetne veľa presných výstrelův.

O priehradku nižšie je to už o niečom inom: lovecký nôž s dlhou čepeľou a vygravírovaným obrazom medveďa, dve svetlice, fotopasca, termovízia, teleskopický obušok a pár starých odznakov. Tie už síce stratili svoju oficiálnu moc, no stále v sebe nesú kus štátnej autority a symbol sily. K tomu zásobníky, tlmiče, čistiace súpravy a škatule plné mosadzných nábojníc.

V spodnej otvorenej priehradke bez políc sa na výšku o steňu opierajú väčšie kalibre: poloautomatická puška s optikou, brokovnica so skrátenou hlavňou a kompaktný samopal.

Hneď vedľa skrine je o podlahu silnými skrútkami upevnený robustný kovový ponk, ktorý by sa hodil skôr do zámočníckej dielne než do moderne zariadeného interiéru. Je navrhnutý a vyrobený tak, aby odolal silným nárazom

kladiva, všemožným otrasom a vibráciám, ale aj početným nadávkam, ktoré – najmä, keď sa mi nedarí – zo mňa lietajú dínom-dánom ako svokrine rady pri rodinnej večeri. O vrch dosky je priskrutkovaný kovový prebíjací lis, vedľa neho leží plechová škatuľa s čistiacimi pomôckami, matricami pre pištoly a pušky, dávkovačmi pušného prachu a ďalším nevyhnutným príslušenstvom. Nechýba ani digitálna váha, sklenené skúmavky a presne kalibrované odmerky na bezpečné a presné dávkovanie výbušných látok.

Sadám si za stôl a pripravujem sa na činnosť, ktorú by som najradšej robil po zvyšok svojho života: *prebíjanie nábojov do strelných zbraní*.

Zo škatulky vyberám prázdnu nábojnicu a skúmam ju pozorným okom hodinára, hľadajúc akékoľvek vlasové praskliny, nerovnosti, všetko, čo by mohlo narušiť proces výroby. Našťastie je nábojnica nepoškodená, takmer v panenskom stave, čo ma posúva o krok vpred.

Pomocou vyhadzovača odstraňujem starú zápalkovú kapsulu a nábojnicu nanovo kalibrujem: zužujem jej steny tak, aby presne zapadla do komory, upravujem rameno aj krčok na požadovaný uhol a vraciam jej pôvodnú dĺžku. Potom ju vkladám do ultrazvukovej čistiacej vaničky, kde sa zbavuje mikroskopických nečistôt, karbonizovaných usadenín a olejových zvyškov.

Po vysušení osádzam novú zápalku a do pripravenej dutiny nasypem presne odváženú dávku pušného prachu, ani o zrníčko viac, ani menej. Nakoniec prichádza finálny krok: vloženie projektilu. Tým náboj získava svoj rodný list: je zapečatený, vyvážený a pripravený na export do hlavne.

Celý proces zakončujem tichým kochaním sa jeho charakteristickým torpédovým tvarom s dokonalou symetriou a zlatistým povrchom. Prechádza mnou zvláštny pocit uspokojenia – cítim sa ako Marc Chagall, ktorý z obyčajných farebných sklíčok dokáže vyskladať úchvatné chrámové vitráže hodné celosvetového obdivu.

Keby mali emócie hlas, skríkli by: Wow.

Včera som bol s kolegami na strelnici. Vyšantili sa tam ako malé deti na ihrisku, samozrejme, bez dozoru rodičov či učiteľov. Každý z nás vystrieľal takmer po tri balenia Lugerov na pohyblivé terče a kovové property, čím sme splnili mesačnú normu v rámci pravidelnej streleckej prípravy podľa interného predpisu ministerstva vnútra. Keď sme streľbu dokončili, kolegovia sa presunuli do šatní, no ja – zberateľ „motýľov“ a recyklátor mosadze – som zostal v streleckých kójach a pustil sa do najobsesnejšieho koníčka na svete: *zbierania prázdnych nábojníc z podlahy*. A bolo ich tam neúrekom. Ležali rozsypané po celej ploche strelnice ako nepotrebné obaly po sviatočnom ohňostroji, čakajúce na svoju druhú šancu, na mňa.

Až keď bola škatuľa plná a posledná nábojnica sa skotúlala späť na podlahu, ukončil som plodnú „hubačku“ a vrátil sa späť ku kolegom do šatní. Tí len neveriacky krútili hlavami a s mierne blahosklonným výrazom na tvári mi naznačovali, že by som sa mal ísť dať liečiť, vraj musím trpieť nejakou vzácnou formou úchylky, na ktorú ešte medicína nevymyslela názov.

Vkladám recyklovaný náboj do zásobníka a natáhum uzáver. Mechanizmus zaštrngá, poslušne ho zasunie do komory, uzamkne na svojom mieste a pripraví na streľbu. Pohľadom zabľúdím do ústia hlavne a hľadám jeho lesklý koniec. Zbadám ho? Nezbadám? Musí tam niekde byť, potvora jedna, veď som ho tam len pred chvíľkou vložil.

Áno. Je tam. Vidím ho, rovnako ako on mňa.

Až v tej chvíli naplno chápem, prečo musia adepti na zbrojný preukaz absolvovať náročné psychologické testy. Hranica medzi týmto a oným svetom je tenšia než kreditná karta. Stačí jediné malé zaváhanie, letmé ťuknutie palcom do spúšte, číra nepozornosť... a dielo je dokonané.

O peniaze nemám núdzu. Nešetím, nedržgroším, iba sa nechávam unášať silou svojho koníčka, ktorý tak blahodarne

pôsobí na moju vnútornú pohodu a tiež osobnostný rozvoj. Ved' čo by mohlo byť jednoduchšie než zísť do predajne zbraní a streliva a zásobiť sa nábojmi na celý rok?

No to by som nebol ja, keby som nebol jedinečný – ako moja muskulatúra, trpezlivý – ako moje tréningové procesy, a ctižiadostivý – ako moje nikdy nekončiace ambície.

Prednáška – výklad snov

• • •

Kapitola 2

Nedeľa je pre mňa posvätným dňom, dňom neidentifikovateľnej pohody, zmieru a vnútornej harmónie, keď sú si nepriatelia zrazu blízki a konflikty sa rozpúšťajú v mäkkej hmle odpustenia. Svet sa vtedy spomaľuje, myšlienky prestávajú do seba narážať ako rozhnevaní kohúti a všetko navôkol nadobúda zvláštny, takmer až éterický pokoj.

V mladosti som tento čas zasväcoval modlitbám k Svätej Trojici a v sprievode rodičov som sa pravidelne zúčastňoval bohoslužieb v miestnom kostole. Tak som sa akosi prirodzene zaradil do širokého spoločenstva katolíckych veriacich, ku ktorému patrí celá moja rozvetvená rodina.

Neskôr, keď môj vek balansoval na hranici stredného veku, som sa začal napájať na iné entity než tie božské – hmatateľnejšie, bližšie k môjmu svetu a predovšetkým pochopiteľnejšie pre môj analytický mozog. Objavil som svet lucidných snov, astrálneho cestovania a nehmotných bytostí, kde už nebolo potrebné hľadať zložité náboženské interpretácie, ani sa podriaďovať vplyvu vyššej moci.

Tieto jednodotné entity však fungujú na úplne odlišných frekvenciách než tie fyzické – umožňujú mi nadväzovať kontakt výlučne prostredníctvom lucidného snívania či kontrolovanej meditácie, a nie pomocou lysohlávok, holotropnej hyperventilácie, šamanských rituálov či čiernej mágie.

Lucidnému snívaniu sa venujem už niekoľko rokov, ak nie na profesionálnej úrovni, tak minimálne na vysoko odbornej. Publikujem články v odborných časopisoch zameraných na neurovedu a psychológiu, a to aj napriek tomu, že ako policajný vyšetrovateľ by som na takéto aktivity nemal mať teoreticky a ani prakticky čas. A predsa si ho nachádzam.

Mám vlastný blog a početnú komunitu priaznivcov a sledovateľov. Svoju činnosť pravidelne dopĺňam prednáškami na Ludwig-Maximilians-Universität v Mníchove, kde moje prezentácie často končia búrlivým potleskom a ováciami.

Sláva. Uznanie. Ocenenia.

Na tento trojlístok by bol hrdý ne jeden akademik či vedec, no pre mňa ani jedna z týchto „pečatí“ nepredstavuje prioritu, životné poslanie ani méto. Netúžim po sláve ani po akademickom uznaní, inklinujem skôr k nenápadnosti a skromnosti, aj keď si o tom moje ego myslí svoje.

Diplomy, certifikáty či občasné honoráre – tieto symboly spoločenského uznania pre mňa nemajú absolútne žiadny význam. Skutočná hodnota tkvie v samotnom procese objavovania a interpretácie lucidných zážitkov a v hlbšom pochopení ich vplyvu na reálny život, vrátane mojej práce, kde sa stávajú často pomocníkom pri riešení nevyriešiteľných prípadov a nachádzaní nedohľadateľných informácií.

Je to len ďalší kúsok v mozaike mojich záujmov, podobne ako zbieranie mosadzných nábojníč a vdychovanie života do ich zdanlivo mŕtvych schránok. Každá z týchto vášní však má svoj vlastný účel: jedna mi pomáha upokojiť myseľ, druhá ju zveľaďovať.

Lucidným snívaním sa moje vedomie dostáva do iných svetov, vesmírov, dimenzií a časových pásiem, kde nadväzuje prapodivné prepojenia s entitami z onoho sveta – so svetom anjelov, serafínov, cherubínov, ale aj démonov, duchov a príšer.

Bol pondelok, šiesta hodina popoludní – čas, ktorý som pravidelne trávil v prednáškovej sále Ludwig-Maximilians-Universität, kde som prednášal výklady snov nielen zo svojho vlastného repertoáru, ale aj z klasických prípadových štúdií a zároveň parafrázoval pasáže z odborných textov o vedomí, symbolike a hlbinej psychológii.

Zasunul som vidlicu diaprojektora do zásuvky a skúšobne zapol šošovkový modul, aby som sa uistil, že všetky mechanizmy fungujú tak, ako majú, nie ako naposledy, keď sa pre vyhorenú tepelnú poistku zmenila prednáška na improvizovanú debatu v posunkovej reči, čím som svoj monológ ochudobnil o vizuálne vnemy a premenil ho na slovnú prestrelku medzi mnou a... no, mnou.

Sála bola nabitá na prasknutie, akoby stavbári na skúšku umiestnili na stoličky plastové figuríny a testovali statiku podlažia. Síce by sa našlo niekoľko voľných miest, to nepopieram, no tie slúžili ako odkladací priestor na aktovky a dlhé zvršky, prípadne na nohy odvážnejších poslucháčov.

Moje prednášky lákali nielen študentov z miestnej univerzity, ale aj širšiu verejnosť a odborníkov v danej oblasti. Po prvé – prednášky boli bezplatné. Po druhé – každý mal možnosť aktívne sa zapojiť do diskusie a podeliť sa o svoj osobný príbeh, či už išlo o lucidné sny, astrálne cestovanie, karmické záťaže, životné bremená, alebo aj také témy ako preklatia a porobená. A po tretie – časť publika tvorili mladé študentky, moje verné fanúšičky a obdivovateľky, ktoré tam chodili z jediného dôvodu... a nebolo to vedomostné obohatenie.

O dôvode ich prítomnosti som vôbec nepochyboval. Chceli ma vidieť naživo – keď už ma mali tak dôkladne načítaného z kníh – nadviazať so mnou bližší kontakt, aspoň na zlomok sekundy upútať moju pozornosť, možno sa ma dokonca letmo dotknúť. Často mi počas mojich rozpráv kládli nezmyselné

otázky úplne mimo témy sprevádzané širokými úsmevmi, len aby som sa otočil ich smerom a naše pohľady sa na okamih stretli. To bol ich Everest, ich vlastnoručne zdolaný vrchol, krátky moment osobného víťazstva, keď som ja bol ich a ony boli moje.

Nebolo ich však veľa. Zopár ich sedelo v prvom rade, kde najviac vyčnievala neprehliadnuteľná Gita, takmer dvojmetrová ryšavá tínedžerka s pehavou tvárou a očami pripomínajúcimi pohľad hypnotizéra Kašpirovského.

Sedávala vzpriamene, takmer ceremoniálne, akoby každé moje slovo bolo pre ňu osobnou výzvou na ďalší duševný pokrok. V rukách držiavala zápisník, no nikdy si doň nič nezapísala. Bola zvláštna, iná ako ostatné, takmer až endemická, no zároveň sa mi páčila. Bola to jednoducho – *ryšavka*.

Dnešná prednáška nadväzovala na predchádzajúcu tému z minulého týždňa a niesla názov: „*Ochrana pred zlými energiami*“. Diskusia sa venovala nielen praktickým aspektom ochranných rituálov a techník, ale aj hlbšiemu teoretickému rámcu od energetických polí a vrstiev aury až po mentálne obranné mechanizmy.

Keď svetlá v aule zhasli a jediným zdrojom informácie sa stal ostrý lúč diaprojektora, v sále zavládlo až úzkostné ticho. Bolo tak hmatateľné a hutné, že aj pád ceruzky na podlahu by v tej chvíli znel ako zrútenie oceľovej konštrukcie z rozostavaného mrakodrapu. A ak by sa nejaká mucha v tej chvíli odvážila preletieť miestnosťou, zmenila by sa na dezorientovanú bodku v nekonečnom priestore, neschopnú nájsť v tom smrteľnom tichu akúkoľvek zvukovú oporu na pristátie. Nakoniec by vyčerpaná a zmätená klesla k zemi, kde by ukončila svoje chaotické putovanie akademickou pôdou a splynula so všadeprítomnou vrstvou prachu, spleťou pavučín a vyschnutými telami dávno zabudnutých pavúkov.

Tlkoty srdc v miestnosti sa zosynchronizovali, splynuli do jediného silného úderu napäto čakajúceho na moje prvé

gesto, prvé slová, úvodný monológ – entrée, ktoré mali symbolicky otvoriť brány do nášho spoločného večera.

„Dovoľte mi, dámy a páni,“ začal som, „aby som sa s vami hneď na úvod podelil o jeden nevšedný sen...“

Mal som pripravenú tému, ktorou som chcel zaujať najmä tých letargickejších poslucháčov, takých, o ktorých som už z predchádzajúcich prednášok vedel, že ich len tak hocijaká téma neosloví. Zároveň som ich chcel naladiť na svoju vlnu – Dominikovu vlnu – a vtiahnuť ich do môjho sveta, kde sa hranica medzi skutočnosťou a snom stiera, a kde je čoraz ťažšie rozoznať, kde jeden svet končí a druhý začína.

„Asi pred tromi týždňami sa mi prisnil jeden sen,“ pokračoval som opisom videnia. „Ocitol som sa na akomsi prapodivnom mieste, ďaleko za hranicami nášho sveta, ako ho poznáme, na ostrove preplnenom potkanmi a mačkami, kde vzduch páchol po hnilobe a ticho narúšalo škrípanie ostrých zubov a šuchot neustále hemžiacich sa labiek. Ostrov pôsobil ako izolovaná dimenzia, kde platili pokrivené zákony odporujúce všetkej logike. Potkany sa tam vznášali ako vzducholode – niektoré počas letu menili svoj tvar, deformovali sa, natáhovali ako guma a krútili sa do špirálovitých tvarov. Tie, ktoré ostali na zemi, sa zas spleťali do neforemných uzlov, syčali jeden na druhého, z očných jamiek im vyrastali ďalšie páry očí a z chvostov rašili nové končatiny. Chcete, aby som pokračoval?“

Sálou zaznelo takmer zborové: „Áno!“

„Bolo mi jasné, že je to len sen, niečo ako vygenerovaná ilúzia, psychická simulácia, ktorá ma skúšala, testovala, či ešte dokážem rozlišovať medzi tým, čo je skutočné, a tým, čo už do reálneho sveta nepatrí.“

Pozrel som sa do predného radu, či ma Gita počúva alebo sa venuje svojmu prázdnemu zápisníku. Nielenže ma sledovala, ona to doslova prežívala. Pri každom nechutnom slove sa mykla, podskočila na stoličke a reflexívne si zakryla ústa, snažiac sa potlačiť zmes odporu a tlmeného smiechu.

Na notebooku, ktorý ležal na bočnom stolíku, som klikol myšou na pripravený obrázok hlodavca a premietol ho na nástenné plátno. Čo na ňom bolo? Nepodarená, mnou vlastnoručne nakreslená napodobenina potkana s mačacou hlavou – dvoch večných rivalov groteskne zlúčených do jednej anomálnej bytosti. Mal čierne oči bez zreničiek, obnažené zuby bez pier, zrastené mihalnice do štetín a pokrútené červené fúzy. Áno, boli červené... od krvi. Chvost, ani mačací, ani potkaní, telo pripomínalo bobra, no nebolo bobrie. Krátke nohy, zavalité boky, to všetko dodávalo stvoreniu až démonický výraz, oživený mojou vlastnou predstavivosťou. Srst bola zježená a ostrá ako ostne dikobraza, no v podbruší sa zhluchovala do masných chuchvalcov, pomedzi ktoré sa hemžili drobné žltkasté červy, hltajúce hnijúcu kožu.

Keby tam bol len jeden „potkan“ – myslím v tom sne – nepoviem, no boli ich tam tisíce, celý ostrov bol nimi posiaty; zaplňali každý voľný priestor, kam oko dovidelo. Hemžili sa v chaotických zoskupeniach vytvárajúc bizarné formácie, ktoré pripomínali armádu pripravenú vyhnáť votrelca zo svojho územia.

Tým votrelcom som bol ja – moja vlastná projekcia v sne.

Moju pozornosť opäť upútala ryšavá Gita. Ako školáčka v lavici veľavravne mávala rukou ponad hlavu, akoby mi chcela oznámiť, že horí celá katedra. Jej nadšenie a nedočkavosť boli také naliehavé, že som ju nedokázal odignorovať a vyzval ju, nech sa postaví a pýta sa, čo jej hrdlo ráči.

„Pán profesor, rada by som...“

Ako ma pekne oslovila, *pán profesor*. Mal som sto chutí ju prerušiť a vysvetliť jej moje skutočné postavenie v štruktúre univerzity alebo jej rovno prezradiť moje reálne povolanie – že chytám zločincov a príležitostne strieľam ľudí, a že sem som prišiel iba na skok, z čoho by asi nebola veľmi nadšená.

Napokon som ju nechal v ilúzii, nech som pán profesor v bielom plášti, s celou zbierkou titulov pred aj za menom.

„Keďže ste spomínali, že ste sa na ten potkaní ostrov dostali bez vlastného pričinenia a bez konkrétneho zámeru – jednoducho ste sa tam ocitli – moja otázka teda znie: Nemal ten sen nejaký konkrétny spúšťač? Nejaký podvedomý mechanizmus, ktorý ho vyvolal a nasmeroval vás práve tam... na ten ostrov, medzi tých... hlodavcov?“

Na chvíľu sa odmlčala. Otvorila poznámkový diár a na krátko doň nakukla. Niečo tam hľadala. Nevedel som si celkom predstaviť, čo presne, veď ho mala úplne prázdny, najdôležitejšie však bolo, že nikto z prítomných si nemohol urobiť prípravu, lebo netušili, čo dnes na nich vytiahnem.

Alebo si tým len dopriala malú pauzu? V tvári jej visela nevyslovená myšlienka, zjavná v jemnom napätí pier a v pohľade, ktorý na okamih skĺzol bokom. Chvíľu ju držala v sebe, obracala ju v hlave, kým sa napokon nadýchla a pokračovala, tentoraz o čosi opatrnejšie: „Nepozerali ste v ten deň nejaký dokument na Animal Planet? Neboli ste v zoo? Nevideli ste niečo v novinách, knihe, časopise, čo vám mohlo ostať v hlave a ožiť práve v tom sne? Veď vy najlepšie viete, pán profesor, ako to funguje. Sny sa skladajú z fragmentov reality, ktoré si mozog pospája po svojom. Takže možno to celé ani nebolo až také náhodné... možno to nebol ostrov potkanov, ale len... ostrov vašich myšlienok.“

Ryšavka... ryšavka. Kto by to bol povedal, bola mi čoraz sympatickejšia. Už som ju nevnímal len ako súčasť komparzu, čo ticho prikyvuje a tvári sa, že všetkému rozumie, ale ako niekoho, kto presne vie, prečo tam sedí a aká je jeho rola. Vlastne tam nakoniec nebola len kvôli mojej vizáži, ale pre moje myšlienky. Ako jediná zo všetkých hluchonemých sa odvážila prehovoriť – aj keď ma tým de facto prerušila – a vyslovila úvahu, ku ktorej by som sa aj tak časom dopracoval.

Bravo, dievča. Takže ryšavosť nie je len nejaká genetická náhoda, v tvojom prípade je to skôr intelekt s poriadnou dávkou svojského rozumu.

Nestihol som ani poriadne sformulovať odpoveď, keď sa zo stredu sály ozvala ďalšia otázka: „A ako ste sa pred nimi chránili? Pred tými *ohavami*? Nemyslím fyzicky, ale mentálne. Použili ste nejaký ochranný energetický štít? Alebo – ak sa smiem opýtať inak – ako sa vo všeobecnosti bránite pred takýmito invazívnymi entitami?“

Usmial som sa, otočil sa a vzhliadol k plátnu. Ten „potkan“ tam stále bol; nielen ako vymodelovaná postava, skôr ako pripomienka, že to, čo straší, je vlastne v nás. V tej chvíli som mal pocit, že sa na mňa pozerá – presne ako v sne – a chystá sa ma zhltnúť spolu aj s celou prednáškovou sálou.

„Ďakujem za otázku. Aj za tú prvú...“ uklonil som sa smerom k ryšavke, „... aj za tú druhú. Ako si možno spomínate, na predchádzajúcej prednáške sme sa venovali typológii snov, aké druhy rozoznávame a na základe akých parametrov ich priradujeme k rôznym psychologickým a neurologickým procesom.“ Zvýšil som hlas zdôrazňujúc poradie: „Prvou možnosťou je... áno, máte pravdu. Ak by som deň predtým navštívil zoologickú záhradu, konkrétne pavilón drobných cicavcov, pripúšťam, takýto zážitok by mohol slúžiť ako spúšťač pre vygenerovanie tohto snového procesu. Mohol... ale nemusel! Tento jav je odborne známy ako *spánková stimulácia na základe prežitých podnetov*. V takom prípade by môj sen predstavoval logické pokračovanie emočných stavov alebo transformáciu vizuálnych vnemov do snového obrazu.“

Pozrel som sa späť na plátno a laserovým perom ukázal na zuby, oči, červy... hnis.

„Táto hlava,“ usmial som sa, „ako vidíte, však nepochádza zo žiadneho pavilónu. Tá prišla zvnútra, zo suterénu vedomia, kde sa fantázia stretáva s iracionálnym a spolu vytvárajú podzemnú galériu bizarností. A výsledok? Sami to vidíte...“

Odkášal som si.

„Druhou možnosťou je, a túto alternatívu si musíme trochu hlbšie rozobrať, že ‚polopotkan, polomačka‘ bol

vygenerovaný ako symbol niečoho. Niečoho, čo si vyžaduje dôkladnejšie pochopenie a priradenie konkrétnej emócie či významu. Sny o potkanoch sú totiž interpretované rôznorodo. Ich význam závisí od kontextu a najmä od emócií, ktoré sny vyvolávajú. Napríklad, ak sú sprevádzané úzkosťou alebo dusivým pocitom paniky, môžu symbolizovať strach, zradu alebo podvedomé obavy zo sklamaní či podrazu zo strany blízkych. V iných prípadoch môžu odrážať nevyriešené konflikty alebo dlhodobé napätie vo vzťahoch, ktoré zaťažuje človeka na podvedomej úrovni. V psychológii sa tento jav označuje ako *sublimácia emocionálnych zážitkov* – keď sa potlačené alebo nevyjadrené emócie premieňajú do symbolického obsahu sna.“

Gita sa zamračila. Uprene sa zahľadela na plátno – hoci na ňom nebolo nič nové – a potom sklzla k zemi. Evidentne tam niečo hľadala. Možno spadnutú gumu alebo prepisovačku... no skôr by som povedal, že bezpečné útočisko a zrozumiteľnú oporu, ktorá by jej pomohla zorientovať sa v odbornom výklade. Asi to bolo príliš komplikované aj pre ňu... pre moju ryšavku.

„Takže... čo vlastne predstavoval ten ‚polopotkan, polomačka‘ v mojom prípade? Hm?“

Stíchol som a nechal im priestor na premýšľanie – každému po svojom, cez vlastnú optiku. Potom som vytiahol tú starú, otrepanú frázu: „Scio me nihil scire. Viem, že nič neviem – Sokrates.“ A úprimne? Rovnako ako on, aj ja zatiaľ len tápam. Ale možno práve preto stál tento sen za to, nie kvôli odpovediam, ale kvôli otázkam, ktoré v nás vyvoláva.“

Preklikol som myškou na ďalší obrázok.

„Potkan s mačacou hlavou? Hm... takmer neriešiteľný rébus. Verte mi, strávil som celé hodiny nad úvahami, skúmal rôznu symboliku, staré záznamy, zjavenia, vlastné asociácie... no k žiadnemu jednoznačnému záveru som sa nedopracoval. Kebyže to bol len potkan alebo len mačka vo svojej originalite – nepoviem. Ich výklady sú pomerne jasné, symbolika

známa a dobre definovaná. Ale hybrid dvoch zvierat v jednom tele? To už je celkom iná kapitola.“

Kurzorom som klikol do červeného vedierka a pomocou štetca zakrúžkoval ikonu mačky.

„Mačky v snoch tradične symbolizujú nezávislosť, slobodu, ženský princíp alebo niečo tajomné a intuitívne. Potkan naopak býva najčastejšie spájaný so strachom, nečistotou, klamstvom či latentnými hrozbami. A keď sa tieto dva protipóly – lovec a jeho prirodzená korisť – zlúčia do jedinej bytosti, výsledkom môže byť napríklad konflikt. Možno ide len o obrazovú metaforu, stelesnenie niekoho z môjho okolia, nejakého prefíkaného manipulátora, ktorého skutočný zámer je ukrytý pod maskou neškodnosti a na ktorého by som si mal dať do budúcnosti pozor. Žeby výstraha? Možné! Ťažko povedať. Zatiaľ to je len hypotéza, mentálny koncept, ktorým sa mám uberať, no na dôslednú analýzu však budem potrebovať viac času... a aj viac snov. Rozuzlenie príde, tým som si istý.“

„A ochrana?“ ozval sa ten istý poslucháč.

„Ach, áno, prepáčte. Takmer som na to zabudol. Ochrana. Tú si teraz rozoberieme podrobnejšie... takže...“

A pustil som sa do podrobného výkladu danej problematiky. Najprv som im zopakoval základné typy energetických ochrán: od meditácií a modlitieb, cez spirituálne až po mentálne rituály. Opísal som metódy, ktoré používam ja sám, aby som sa stal „neprístupným“ pre nízke a temné entity. Spomenul som aj ochranné symboly zakódované hlboko v našom podvedomí, či už ide o archetypálny kríž, pentagram, runy alebo amulety, ktoré rezonujú s našou osobnou vierou a posilňujú psychickú odolnosť.

„Pre niekoho je to svätená voda,“ uviedol som ako príklad. „Pre iného dym z bielej šalvie. Niektorí nosia na krku kryštál, iní zas recitujú mantry. Mne funguje kombinácia vizualizácie a pevného zámeru, vedomého rozhodnutia, že som nedotknuteľný. Pretože sa hovorí: ak veríš, si chránený! Ak pochybuješ, oslabuješ vlastného ducha.“

A potom prišla tá najdôležitejšia časť prednášky. Zdvihol som ruky nad seba a názorne demonštroval fiktívny ochranný obal, ktorý nás obklopuje. Zároveň som ho komentoval: „Náš energetický obal je analogický magnetickému pólu Zeme. To zemské vychádza zo severného pólu a končí na južnom, ten náš, ľudský, prúdi z temena hlavy a ústi v päťach. Prvý nás chráni pred slnečným žiarením a kozmickým vetrom, druhý pred energetickými parazitmi a negatívnymi vplyvmi z nášho okolia.“

Ruky som spustil dole, takmer som ich už necítil. Odkrčili sa a začali slabnúť.

„Podobným spôsobom si vytváram vlastný ochranný štít aj ja. Tesne pred spaním sa mentálne obalím modrou žiarou, akýmsi energetickým plášťom, a až potom sa vydám na cestu do sveta snov. Nikdy nie bez toho! Niekedy si túto ochranu aktivujem priamo v sne a ak chcem ochrániť aj niekoho blízkeho, jednoducho ju rozšírim a zahrniem do nej aj jeho. Je to ako bublina, nie nepriestrelná, ale účinná. Funguje ako filter. Všetko, čo by mohlo ohroziť moju myseľ či existenciu, sa o ňu rozbije a stratí silu. A presne túto techniku som použil aj počas toho sna, keď som stál zoči-voči tej hydre s dvomi identitami.“

V podobnom duchu otázok a odpovedí sme pokračovali ešte ďalšie dve hodiny. Nebyť nasledujúcej prednášky kolegu z Katedry postmoderného umenia, pravdepodobne by sme tam zotrvali až do polnoci.

Beseda bola prínosná nielen pre obecenstvo, ale aj pre mňa samotného. Nemala žiadnu dobu spotreby, informácie, ktoré tam zazneli, boli nadčasové, neexspiračné. Takéto intelektuálne výmeny ma vždy posúvali ďalej za nové myšlienkové horizonty a otvárali mi dvere do oblastí, ktoré by inak zostali navždy uzamknuté. Veď tam, kde niet otázok, niet ani rastu.